

Biblioteka
IN

Urednik
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
J. A. Redmerski
THE EDGE OF NEVER

DŽ. E. REDMERSKI

Na ivici ponora

Prevod s engleskog
Jelisaveta Đurić

Copyright ©2012 by J.A. Redmerski
© Ovog izdanja dela *DERETA*

Beograd
2013.
DERETA

*Ova knjiga je plod autorove mašte.
Imena, likovi, mesta i događaji su
izmišljeni. Svaka sličnost sa stvarnim
događajima, mestima, živim ili
mrtvim osobama sasvim je slučajna.*

*Ljubavnicima, sanjarima i svima koji
nikada nisu iskusili nijedno od ta dva.*

JEDAN

NATALI UVRĆE istu loknu poslednjih deset minuta i to počinje da me izluđuje. Odmahujem glavom i privlačim ledenu kafu, strateški postavljajući usne na slamku. Natali sedi preko puta mene nalakćena na okrugli stočić, bradom oslonjena na jednu ruku.

„Predivan je”, kaže ona zureći prema momku koji je upravo stao u red. „Ozbiljno, Kam, zar nećeš ni da ga *pogledaš?*”

Kolutam očima i otpijam još jedan gutljaj. „Nat”, kažem spuštajući kafu nazad na sto, „ti imaš momka – treba li stalno da te podsećam?”

Natali mi se spadalački i podrugljivo osmehuje. „A šta si ti, moja majka?” Ipak, ne može duže da zadrži pogled na meni, ne dok onaj seksi tip stoji pored kase i poručuje kafu i kolače. „Osim toga, Dejmonu je svejedno ako gledam – sve dok *mu* se svake noći naguzim, njemu to ne smeta.”

Kratko huknem, crveneći.

„Vidiš! *A haaa*”, kaže ona, široko se osmehujući. „Uspela sam da te nasmejem.” Pruža ruku i zavlaci je u svoju ljubičastu torbicu. „Moram to da zapišem”, izvlači telefon i otvara digitalnu beležnicu. „Subota. Petnaesti jun.” Prelazi prstom

preko ekrana. „13:54 – Kamrin Benet se nasmejala jednoj mojoj šali o seksu.” Zatim vraća telefon u torbicu i gleda me onim zabrinutim pogledom koji mi uvek upućuje kada se sprema da pređe na terapijski pristup. „Pogledaj samo jednom”, kaže, sad ozbiljna.

Tek da je primirim, pažljivo okrećem bradu tako da mogu da bacim pogled na momka. On odlazi od kase i ide prema kraju pulta gde sa ivice uzima svoje piće. Visok. Savršeno izvajane jagodice. Očaravajuće zelene oči modela i smeđa kosa sa jež frizurom.

„Da”, priznajem gledajući ponovo u Natali, „seksi je, pa šta?”

Natali mora da ga otprati pogledom dok on izlazi kroz dvokrilna staklena vrata i promiče ispred prozora pre nego što bude u stanju da me opet pogleda i odgovori mi.

„Oh, moj bože”, kaže razrogačenih očiju od neverice.

„Nat, on je samo momak.” Ponovo spuštam usne na slamku. „Slobodno bi mogla da staviš sebi na čelo natpis ‘opsednuta’. Toliko si opsednuta da samo što ne počnu da ti cure bale.”

„Ti to mene zezaš?” Lice joj se iskrivilo u izraz čistog šoka. „Kamrin, imaš ozbiljan problem. To ti je jasno, zar ne?” Oslanja se leđima na stolicu. „Treba da povećaš dozu lekova. Ozbiljno.”

„Prestala sam da ih uzimam u aprilu.”

„Molim? Zašto?”

„Jer je besmisleno”, kažem bez ikakvih emocija. „Nisam sklona samoubistvu, pa nema razloga da ih pijem.”

Odmahuje glavom i skršta ruke preko grudi. „Misliš da ih prepisuju samo onima koji hoće da se ubiju? Ne. Nije tako.” Nakratko uperi prst u mene, a zatim ga sakrije u pre-

gibu ruke. „To ti je nekakav hemijski disbalans ili nekakvo slično sranje.”

Podrugljivo joj se smeškam. „E, stvarno? Otkad si postala stručnjak za mentalno zdravlje i lekove koji se koriste za stotine dijagnoza?” Jedva приметно podižem obrvu, tek toliko da vidi koliko mi je jasno da nema pojma o čemu govori.

Kada namršti nos, umesto da odgovori, kažem: „Izlečiću se kad mi dođe vreme i ne treba mi pilula za to.” Počela sam ljubazno da objašnjavam, ali sam odjednom postala ogorčena pre nego što sam izgovorila poslednju rečenicu. To se često dešava.

Natali uzdiše i osmeh joj potpuno nestaje s lica.

„Izvini”, kažem, osećam se loše jer sam prasnula na nju. „Vidi, u pravu si. Ne poričem da imam emocionalnih problema i da ponekad umem da budem kučka.”

„Ponekad?”, mrmlja gotovo nečujno, ali se opet kezi i već mi je oprostila.

I to se često dešava.

Uzvracam joj blagim osmehom. „Samo hoću sama da nađem odgovore, razumeš?”

„Koje odgovore da nađeš?” Iznervirala sam je. „Kam”, kaže naginjući glavu u stranu da bi delovala brižno. „Mrzim da to kažem, ali sranja se zaista dešavaju. Jednostavno treba to da prebrodiš radeći stvari koje te čine srećnom.”

Okej, možda ipak i nije tako užasna po pitanju terapije.

„Znam da si u pravu”, kažem, „ali...”

Natali podiže obrvu, čeka. „Šta? Hajde, na sunce s tim!”

Zurim neko vreme u zid i razmišljam. Često sedim tako misleći o raznim aspektima života. Pitam se šta, kog đavola, radim ovde. Čak i sada. U ovom kaficu s ovom devojkom koju poznajem gotovo celog svog života. Juče sam

razmišljala zašto osećam potrebu da ustanem tačno u isto vreme kao i prethodnog dana i radim isto što sam radila i juče. Zašto? Šta nas tera da radimo stvari koje radimo kada duboko u nama želimo samo da se oslobodimo svega toga?

Skrećem pogled sa zida pravo u svoju najbolju drugaricu za koju znam da neće razumeti ono što se spremam da kažem, ali iz želje da to izbacim iz sebe ipak govorim.

„Da li si se ikad zapitala kako bi bilo da s rancem na leđima obiđeš ceo svet?”

Lice moje prijateljice kao da se srozalo. „Uh, zapravo i nisam”, kaže ona. „To bi moglo da bude... bezveze.”

„Pa, razmisli o tome na trenutak”, kažem, naslanjajući se na sto i usmeravajući svu svoju pažnju na nju. „Samo ti i ranc s nekoliko nužnih stvari. Nema plaćanja. Nema polaganja računa. Nema ustajanja u isto vreme svakog jutra da bi išla na posao koji mržiš. Samo ti i svet pred tobom. Uopšte ne znaš šta će doneti sutrašnji dan, koga ćeš sresti, šta ćeš ručati i gde ćeš prespavati.” Svesna sam da sam se toliko pogubila u slikovitom opisu da sam možda i sama na trenutak izgledala pomalo opsednuto.

„Počinješ da me plašiš”, kaže Natali odmeravajući me preko stočića nesigurnim pogledom. Njena izvijena obrva se spušta, poravnava se s drugom i ona zatim kaže: „A tu je i sve to pešačenje, rizik da budeš silovana, ubijena i bačena negde pored puta. Oh, a onda i sve to pešačenje...”

Jasno, misli da sam skoro odlepila.

„Šta te je uopšte podstaklo na to?”, pita ona i brzo srkne kafu. „Zvučiš kao da si u krizi srednjih godina – a tebi je tek dvadeset.” Ponovo uperi prst kao da hoće da naglasi reči: „A teško da si platila ijedan račun u životu.”

Uzima još jedan gutljaj; sledi užasan zvuk srkanja.

„Možda i nisam”, kažem razmišljajući tiho za sebe, „ali *moraću* kada se jednom preselim kod tebe.”

„Tačno tako”, kaže lupkajući vrhovima prstiju po čaši. „Sve se deli po pola – stani malo, nije valjda da odustaješ?” Nekako se sledila i zabrinuto me gleda.

„Ne, dogovor važi. Iduće nedelje napuštam maminu kuću i odlazim da živim s droljom.”

„Kučko jedna!”, smeje se.

Osmehnem se krajičkom usana i vraćam se svom razmišljanju, onom prethodnom na koje nije reagovala, ali tako nešto sam i očekivala. Čak i pre nego što je Ljan umro, uvek sam nekako kreativno razmišljala. Umesto da sedim i izmišljam nove seksualne poze, kao što Natali često radi zbog Dejmona, s kojim je u vezi već pet godina, ja maštam o zaista važnim stvarima. Barem su važne u mom svetu. Kako je osećati na koži vazduh dalekih zemalja, kako miriše okean, zašto mi zvuk kiše oduzima dah. „Ti si jedna *dubokoumna riba*.” To mi je Dejmon rekao već nekoliko puta.

„Bože!”, kaže Natali. „Ti si mašina za ubijanje raspoloženja, znaš li to?” Odmahuje glavom sa slamkom među usnama. „Hajde”, kaže iznenada i ustaje od stola. „Ne mogu više da podnesem tešku filozofiju, a čudna mestašca poput ovog kao da ti pogoršavaju stanje – idemo večeras u *Andergraund*.”

„Molim? – Ne, ja ne idem tamo.”

„Da. Ideš.” Baca praznu čašu u kantu metar dalje i grabi me za ruku. „Ovog puta ideš sa mnom jer bi trebalo da si mi najbolja prijateljica i ne prihvataš *opet* odbijanje.” Njen smešak sa stisnutim usnama širi joj se po celom blago preplanulom licu.

Znam da ovog puta ozbiljno misli. Uvek ozbiljno misli kad ima taj pogled: prepun uzbuđenja i rešenosti. Verovatno

će biti najlakše da ovog puta odem i to prebrinem, jer me inače nikad neće ostaviti na miru. To je nužno zlo kada ti je najbolja drugarica nasrtljiva osoba.

Ustajem i prebacujem tašnu preko ramena.

„Tek je dva sata”, kažem.

Ispijam ostatak ledene kafe i bacam praznu čašu u istu kantu.

„Da, ali prvo treba da ti nabavimo novu odeću.”

„A, ne”, kažem odlučno dok me izvodi kroz staklena vrata na letnji vazduh s malo povetarca. „Odlazak s tobom u *Andergraund* dovoljan je dokaz moje dobre volje. Odbijam da idem u kupovinu. Imam gomilu odeće.”

Natali spušta ruku na moju dok hodamo trotoarom pored reda parking satova. Smeška se i brzo me pogleda. „Dobro. Onda ćeš mi bar dozvoliti da te obučem u nešto iz *mog* ormana.”

„Šta fali mojoj garderobi?”

Pući usta ka meni i uvlači bradu kao da se pita zašto sam uopšte postavila tako glupo pitanje. „To je *Andergraund*”, kaže ona, kao da ne postoji očigledniji odgovor.

Okej, slažem se. Natali i ja možda jesmo najbolje drugarice, ali po onom principu da se suprotnosti privlače. Ona je riba, rokerka koja se pali na Džareda Letoa¹ još od *Borilačkog kluba*. Ja sam više opuštena devojka koja retko nosi tamnu odeću sem kad ide na sahranu. Nije da Natali nosi sve crno niti ima tamo neku emo frizuru, ali ni mrtva ne bi dozvolila da je zateknu u nečemu iz *mog* ormana jer kaže da je sve isuviše obično. Ja imam drugačije mišljenje. Znam kako da se obučem, a momcima – dok sam obraćala pažnju

1 Jared Leto – američki glumac, režiser, producent i muzičar. (prim. prev.)

na to kako mi merkaju guzu u mojim omiljenim farmerkama – nikad nije smetala odeća koju bih odabrala.

Ipak, *Andergraund* je pravljen za ljude kao što je Natali pa pretpostavljam da ću morati da istrpim tu jednu noć obučena kao ona da bih se uklopila. Nisam pomodarka. Nikad nisam ni bila. Ali ću na nekoliko sati definitivno postati neko ko nisam ako će to pomoći da se uklopim, bolje nego da bodem oči i privlačim pažnju.

* * *

Natalina spavaća soba je sušta suprotnost od opsesivno-kompulzivno čistog. A to je samo još jedna stvar po kojoj smo ona i ja sasvim različite. Ja svoju odeću vešam po boja-ma. Ona svoju ostavlja u korpi pored kreveta nedeljama pre nego što je baci na pranje jer je izgužvana. Ja svakodnevno brišem prašinu. Mislim da ona u svojoj sobi nikada nije obrisala prašinu, osim ako čišćenjem ne nazovete brisanje pet centimetara prašine sa tastature laptopa.

„Ovo će izgledati savršeno na tebi”, kaže Natali podižući tanku belu bluzu kratkih rukava koja na prednjoj strani ima natpis ‘Ožiljci na Brodveju’. „Prijanja uz telo, a ti imaš savršene sise.”

Prislanja mi bluzu na grudi i proverava kako bih izgledala u njoj.

Režim, nezadovoljna prvim izborom.

Koluta očima i sleže ramenima. „Dobro”, kaže i baca bluzu na krevet. Zavlači ruku u orman i skida još jednu, pa je podiže uz širok osmeh koji je istovremeno njena taktika za manipulaciju. Zbog tih širokih osmeha ne želim da joj upropastim trud.

„Može li nešto što nema ispisano ime tamo nekog benda?“, kažem.

„To je *Brandon Boyd*“, kaže kolačeći oči na mene. „Zar je moguće da ne voliš Brendona Boyda?“

„On je u redu“, kažem. „Samo nisam za to da ga reklamiram na svojim grudima.“

„Ja bih zapravo volela da ga *imam* na svojim grudima“, kaže ona diveći se tesnoj bluzi sa V izrezom, sličnoj onoj prvoj koju je pokušala da mi pokaže.

„Pa dobro, onda ga *ti* nosi.“

Gleda me i klima glavom kao da razmišlja o toj ideji. „Mislim da hoću.“

Skida majicu koju je do tada nosila i baca je u korpu za prljav veš pored ormana, a zatim navlači lice Brendona Boyda preko svojih ogromnih sisa.

„Dobro izgleda na tebi“, kažem posmatrajući je kako se namešta i divi onom što vidi u ogledalu iz nekoliko raznih uglova.

„Nego šta“, kaže.

„Kako će se Džared Leto osećati zbog ovoga?“, šalim se.

Natali prasne u smeh i zabaci svoju dugu tamnu kosu, pa pruži ruku ka četki. „On će za mene uvek biti najbolji.“

„A šta je sa Dejmonom, znaš, dečkom koji je stvaran?“

„Prekini“, kaže, gledajući me u ogledalu. „Ako mi budeš i dalje držala lekcije zbog Dejmona...“ Zaustavlja četku usred poteza i okreće se u struku da me pogleda. „Da li se pališ na Dejmona ili tako nešto?“

Glava mi odskakće unazad i osećam kako mi se obrve skupljaju na čelu.

2 *Brandon Boyd* – američki muzičar, autor i vizuelni umetnik. Najpoznatiji je kao pevač rok grupe *Incubus*. (prim. prev.)

„Ne, Nat! Koji ti je?“

Natali se smeje i vraća se četkanju kose. „Večeras ćemo ti naći momka. To je ono što ti treba. To će sve popraviti.“

Moje ćutanje joj istog časa kaže da je preterala. Mrzim kada to radi. Zašto svako mora da bude s nekim? To je glupa zabluda i potpuno patetičan način razmišljanja.

Vraća četku na toaletni stočić i sasvim se okreće ka meni puštajući da joj podsmeh nestane sa lica, pa teško uzdahne. „Znam da nije trebalo to da kažem – vidi, kunem se da neću nikoga nikome da nabacujem, važi?“ Diže obe ruke u znak predaje.

„Verujem ti“, kažem, popuštajući pred njenom iskrenošću. Naravno, znam i da nju obećanje nikad sasvim ne sputava. Možda neće direktno pokušati da me smuva s nekim, ali je dovoljno da Dejmonu samo zatrepće tim svojim tamnim trepavicama prema bilo kom tipu i Dejmon će odmah znati šta treba da uradi.

Mada meni ne treba njihova pomoć. Ne želim da se smuvam *ni sa kim*.

„Jo!“ kaže Natali ne vadeći glavu iz ormana. „Ovaj komad je savršen!“ Okreće se mlateći komotnom crnom bluzom otvorenom na ramenima. Na prednjoj strani piše ‘GREŠNICA’.

„Nabavila sam je u *Hot Topiku*“, kaže skidajući je s vešalice.

Ne želim više da razvlačim ovu seansu oko izbora bluze, pa skidam svoju i uzimam drugu iz njene ruke.

„Crni brus“, kaže ona. „Pravi izbor.“

Navlačim bluzu i proveravam u ogledalu kako izgledam.

„Daaa? Reci“, kaže i pojavljuje se iza mene sa širokim osmehom na licu. „Sviđa ti se, je l’ da?“

Slabašno joj se osmehnem gledajući kako donja ivica bluze jedva doseže do mojih bokova.

I tad primetim da na zadnjoj strani piše 'SVETICA' „Okej”, kažem, „stvarno mi se dopada.” Okrećem se i strogo upirem prst u nju. „Ali ne dovoljno da počnem da rovarim po tvom ormanu, zato nemoj previše da se nadaš. Zadovoljna sam svojim lepim bluzama na zakopčavanje, hvala lepo.”

„Kam, nikad nisam rekla da tvoja odeća nije lepa.” Smeška se, pruža ruku i puca mi po leđima lastišem mog grudnjaka. „Devojko, svakog dana izgledaš đavolski seksi – definitivno bih te startovala da nisam s Dejmonom.”

Zinem od čuda. „Nat, potpuno si poremećena!”

„Znam”, kaže dok okrećem leđa ogledalu i čujem đavolsko cerenje u njenom glasu. „Ali to je istina. Rekla sam ti ranije i nisam se šalila.”

Samo odmahujem glavom i smeškam se dok dohvatam njenu četku s toaletnog stočića. Natali je jednom imala devojku, tokom kratkog raskida s Dejmonom.

Ipak, tvrdila je da je 'isuviše luda za kitom' (njene reči, ne moje) da bi život provela s devojkom. Natali nije *prava* fuksa – razbiće ti načisto facu ako je ikad tako nazoveš – ali neosporno je nimfo san svakog momka.

„Sad me pusti da te našminkam”, kaže mi prilazeći toaletnom stočiću.

„Ne!”

Natali besno stavlja ruke na svoja izvajana bedra i gleda me razrogačeno, kao da mi je mama i da sam se upravo izdrala na nju.

„Hoćeš na silu?”, pita, besno me gledajući.

Predajem se i spuštam se na stolicu ispred ogledala.

„Svejedno”, kažem i podižem bradu da joj olakšam pristup do lica koje se za nju upravo pretvorilo u platno. „Samo bez rakunskih očiju i sličnih sranja, važi?”

Energično me hvata za bradu. „Sad ćuti”, zahteva, je-dva obuzdavajući osmeh dok pokušava da izgleda ozbiljno. „Umetnikù”, kaže dramatičnim francuskim akcentom dok maše slobodnom rukom, „thrrreba tisina da bi hrradiò! Sta zamisljàs da je ovo, salon lepotè u Dethrroitù?”

Nešto kasnije završila je sa mnom i sada izgledam isto kao ona. Izuzev džinovskih sisa i svilenkaste smeđe kose. Imam onu boju plave kose za koju neke devojke daju gomi-lu para kod frizera i seže mi do pola leđa. Priznajem da sam imala sreće u rubrici 'savršena kosa'. Natali je rekla da bi mi kosa bolje izgledala ako je puštena, pa sam tako i uradila. Nisam imala izbora. Bila je zastrašujuća...

I nije me nalickala da izgledam kao rakun, ali nije bila ni štedljiva s tamnom senkom.

„Tamne oči uz plavu kosu”, rekla je stavljajući mi gustu, crnu maskaru. „To je superseksi.” I očigledno je da moje sandalice s otvorenim prstima neće valjati, jer me je naterala da ih bacim i uzmem njene čizmice u špic koje prijanjaju uz tesne farmerke.

„Ti si jedna seksi kučka”, kaže odmeravajući me pogledom.

„A ti si moj veliki dužnik zbog ovog što si uradila”, kažem.

„Moliim? Ja *tvoj* dužnik?” Naginje glavu u stranu. „Ne, dušo, neće moći. Ti ćeš biti moj dužnik pre nego što završimo s ovim, jer ćeš se super provesti pa ćeš me preklinjati da te tamo češće vodim.”

Skrštenih ruku i isturenih bokova smeškam se podrugljivo. „Sumnjam u to”, kažem. „Ali recimo da je tako i da ću se bar pristojno provesti.”

„Dobro”, kaže ona i obuva čizme. „A sad brišimo odavde. Dejmon nas čeka.”